

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 99.683 van 11 oktober 2001
in de zaak A. 101.756/VII-23.207.**

In zake : Joana VAN WIN,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat K. HELSEN,
 kantoor houdende te BRUSSEL,
 Heizel Esplanade,
 Buro & Design Center,
 Lokaal 309 A, bus 37

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van ANTWERPEN.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Joana VAN WIN op 14 maart 2001 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van "het besluit van de Bestendige Deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 21 december 2000, getroffen in beroep met betrekking tot een pluimveebedrijf, gelegen te 2870 Puurs aan de Wolfstraat 60";

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 27 juni 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 september 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. HELSEN, die verschijnt voor verzoekster, en van Ingenieur-directeur J. NAGELS, die verschijnt voor de verwerende partij;

VII-23.207-1/17

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekster betoogt, hierin niet tegengesproken door de verwerende partij, dat zij sinds 1 januari 2000 de exploitante is van een pluimveebedrijf voor 18.000 kippen gelegen aan de Wolfstraat 60 te Puurs.

Oorspronkelijk werd deze inrichting uitgebaat door de b.v.b.a. COBU, waarvan verzoekster zaakvoerster was, doch omwille van een stopzetting van de transportactiviteiten die eveneens door de rechtspersoon werden uitgevoerd, wordt het pluimveebedrijf vanaf 1 januari 2000 in persoonlijke naam uitgebaat. Verzoeksters echtgenoot is sinds enige tijd met pensioen.

Voor de exploitatie van deze inrichting verleende het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Puurs aan Maurice SMEDTS, echtgenoot van verzoekster, op 29 oktober 1985 een exploitatievergunning.

De vergunning werd verleend voor een termijn van tien jaar en verviel dus op 29 oktober 1995.

Verzoekster stelt evenwel dat zij niet wist dat de vergunning op die datum verviel omdat zij of haar man nooit de integrale vergunningsbeslissing zouden hebben ontvangen, en zij er aldus vanuit gingen dat de vergunning voor een termijn van dertig jaar gold, zoals gebruikelijk onder het regime van het algemeen reglement op de arbeidsbescherming.

De verwerende partij betwist dit evenwel.

1.2. Nadat, ter gelegenheid van het aanvragen van een vergunning voor een grondwaterwinning, de gemeentelijke milieudienst verzoekster er op had gewezen dat haar vergunning vervallen was, dient zij op 29 maart 2000 een milieuvergunningsaanvraag in, die betrekking heeft op “het hernieuwen van een vergunning voor een bestaande inrichting” en “het veranderen van een inrichting, met precisering dat het betreft : een uitbreiding door opslag mazout, verdeelslang, stalling voertuigen”.

1.3. Op 26 juni 2000 weigert het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Puurs de gevraagde vergunning omdat niet voldaan is aan de voorwaarden gesteld in het meststoffendecreet.

1.4. Verzoekster gaat in beroep. Zij schrijft onder meer :

“Het betreft inderdaad een laattijdige hernieuwing van een bestaande inrichting. Zoals reeds opgenomen in de overweging die mee tot de weigering heeft geleid van de hermachtiging, heb ik hier niet ter kwader trouw gehandeld. Het is precies bij het melden van bijkomende rubrieken dat ik er attent op gemaakt ben dat de vergunning voor de kippen vervallen was. Welk voordeel zou ik er immers aan hebben om 5 jaar te exploiteren zonder milieuvergunning en uiteindelijk een laattijdige hernieuwing aan te vragen met alle bijkomende moeilijkheden ?

Ik was van mening dat ik in 1985 voor de nieuwbouw van de mestkippenstal een milieuvergunning had gekregen met een langere looptijd nl. 20 jaar. Naar aanleiding van het melden van bijkomende rubrieken werd mij duidelijk gemaakt dat de vergunning voor het pluimvee vervallen was”.

Zij wijst er ook op dat volgens de in het meststoffendecreet gehanteerde definities haar inrichting een bestaande veeteeltinrichting is en dat de mestafzet in het verleden conform de bepalingen van het meststoffendecreet plaatsvond.

“Door het toekennen van de hermachtiging is er geen stijging van de feitelijke productie”, aldus verzoekster. Zij wijst er tenslotte op dat de afwateringsgoot geen mest bevat en dat de inrichting geen verdeelpompen heeft.

1.5. In het kader van de beroepsprocedure wordt een reeks adviezen uitgebracht.

De Vlaamse Landmaatschappij adviseert ongunstig daar er niet is voldaan aan alle criteria van het meststoffendecreet aangezien de vergunningsaanvraag een stijging van de vergunde mestproductie beoogt en er in het verleden niet voldaan is aan de bepalingen van het mestdecreet omtrent de mestafzet.

De afdeling milieuvergunningen van AMINAL adviseert gunstig. Volgens AMINAL gaat het om een bestaande veeteeltinrichting, blijft het aantal dieren dat in de inrichting gehouden wordt ongewijzigd en is er geen toename van de vergunde mestproductie. Er is voldaan aan de bepalingen van het nieuwe mestdecreet (MAP II).

AROHEM adviseert gunstig “onder voorwaarde dat het certificaat en een stedenbouwkundige vergunning worden bekomen”.

Tijdens de zitting van de provinciale milieuvergunningscommissie wordt verzoekster samen met haar milieuadviseur gehoord. Zij verklaren wat volgt :

“Desgevraagd verklaart de exploitant dat de laattijdige vraag tot hermachtiging het gevolg is van een spijtige vergissing van de exploitant.

Destijds heeft de exploitant geen uittreksel uit de notulen van het schepencollege ontvangen, hij heeft slechts een summier document ontvangen dat niet aangetekend verstuurd is en gedateerd is op 7 november 1985.

Ter staving overhandigt de exploitant een kopie van dit document.

Zoals gebruikelijk was bij de Arabreglementering kon verondersteld worden dat de vergunning verleend was voor 30 jaar.

In 1999, bij het aanvragen van een boorput, werd de exploitant door de gemeentebediende ervan ingelicht dat zijn vergunning vervallen was.

De exploitant heeft altijd een correcte mestaangifte gedaan en heeft altijd deelgenomen aan de metelling. De VLM merkt op dat wat betreft de mestafzet bij haar slechts gegevens van 1999 bekend zijn, zodat voor de laatste drie jaar er slechts een mestafzet van 32% bewezen is.

De exploitant geeft toe dat de aangifte voor 1997 niet tijdig ingestuurd werd, doch de gegevens voor 1998, nl. 1330 kg P_2O_5 , werden overgemaakt”.

De provinciale milieuvergunningscommissie adviseert een termijnverlenging om aan de gemeente te vragen of de beweringen van de exploitant juist zijn. Indien niet, dient het bewijs van aangetekende zending te worden bezorgd. Voorts dient de Vlaamse Landmaatschappij na te kijken of er mestafzetcontracten zijn voor de ontbrekende jaren.

1.6. De gemeente wordt gecontacteerd en zij bezorgt een “voor ontvangst” getekende kopie van het vergunningsbesluit van 29 oktober 1985, het aanvraagformulier voor de vergunning, en het “bericht over een verleende machtiging”.

1.7. In haar aanvullend advies stelt de Vlaamse Landmaatschappij niet langer dat er in het verleden niet is voldaan aan de bepalingen van het meststoffen-decreet wat betreft de mestafzet, doch het advies blijft negatief omdat de vergunningsaanvraag een stijging van de vergunde mestproductie beoogt, zodat niet voldaan wordt aan alle criteria van het meststoffendecreet.

1.8. De provinciale milieuvergunningscommissie buigt zich andermaal over het dossier.

In het desbetreffend verslag is het volgende vermeld :

“1. De heer en mevrouw SMEDTS-VAN WIN, beroeper, en de heer M. CUYPERS, milieuadviseur SBB consult, worden gehoord.

Door de PMVC wordt aan de beroeper medegedeeld dat het gemeentebestuur van Puurs een kopie van een voor ontvangst getekende vergunning heeft bezorgd.

Beroeper verklaart dat hij deze vergunning voor ontvangst heeft getekend op het gemeentehuis na de belofte dat een exemplaar per post zou worden opgestuurd. Dit is evenwel nooit gebeurd, zodat de inhoud niet kon gecontroleerd worden.

De VLM bevestigt dat de mestafzet voor de laatste drie jaar volgens de aangiften correct is gebeurd. Er rest evenwel nog een aanzienlijke opslag die volgend jaar voor problemen qua afzet kan zorgen, daar het bedrijf slechts 300 kg P₂O₅ aan particulieren mag afzetten.

De exploitante wijst er nog op dat het bedrijf nodig is voor haar levensonderhoud tot zij de leeftijd van 60 jaar bereikt heeft.

Daarom kan de termijn ook beperkt worden tot 8 jaar.

2. De PMVC stelt dat gelet op voorgaande de exploitante duidelijk het slachtoffer is van een administratieve onzorgvuldigheid en dat zij altijd te goeder trouw gehandeld heeft.

Om die redenen acht de PMVC het beroep gedeeltelijk gegrond en kan de hervergunning verleend worden.

Het besluit van het schepencollege dient te worden opgeheven.

Daar de beroeper verklaard heeft dat de vergunningstermijn kan beperkt worden, acht de PMVC het aangewezen dat de vergunningstermijn slechts 10 jaar zou bedragen vanaf datum van de vergunningverlening.

De toepasselijke Vlaremvoorwaarden dienen te worden opgelegd.

Conclusie : Gunstig”.

1.9. Op 21 december 2000 wordt het thans bestreden besluit genomen.

Het beroep van verzoekster wordt ongegrond verklaard en de vergunning wordt geweigerd;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat verzoekster een eerste middel aanvoert, dat luidt als volgt :

“Eerste middel gebaseerd op de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en op machtsafwending,

Doordat de bestreden beslissing totaal voorbijgaat aan de door verzoekster in de administratieve beroepsprocedure aangebrachte argumentatie -die overigens door een aantal adviesverlenende organen tijdens deze procedure werd weerhouden- wat betreft de redenen van de laattijdige aanvraag tot hernieuwing van de milieuvergunning en de verantwoordelijkheid van de gemeentelijke overheid in deze,

Terwijl bij het nemen van een administratieve beslissing de beginselen van behoorlijk bestuur door de overheid in acht moeten worden genomen. Tot de inhoudelijke beginselen van behoorlijk bestuur hoort het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel die voorschrijven dat bij het totstandkomen van een beslissing met verregaande implicaties voor een rechtsonderhorige, een zorgvuldige en redelijke beslissing dient te worden gevelde die rekening houdt met alle concrete omstandigheden van het dossier in het kader van de toepasselijke regelgeving, hetgeen tevens een zorgvuldige en expliciete afweging van alle betrokken belangen impliceert. Op iedere overheid en met name zeker op diegene die een beslissing in laatste aanleg velt m.b.t. de belangen van een particulier, rust de verplichting de aangehaalde beroepsargumenten behoorlijk te onderzoeken en rekening te houden met de rechtmatige verwachtingen van deze particulier.

Toelichting

Verzoekster is in 1985 begonnen met de uitbating van een pluimveehouderij.

Overeenkomstig de toenmalige geldende ARAB-reglementering werd een uitbatingsvergunning aangevraagd bij het College van Burgemeester en Schepenen van de gemeente Puurs.

Bij beslissing van dit Schepencollege van 29 oktober 1985 werd vervolgens vergunning verleend voor het uitbaten van een kippenfokkerij van 18.000 stuks.

Aangezien bijna alle ARAB-uitbatingsvergunningen werden verleend voor een vergunningsduur van 30 jaar -in de praktijk werd slechts van deze regel afgeweken in de uitzonderlijke omstandigheden van een 'precaire' ligging van het bedrijf of de aanwezigheid van een zeer groot aantal dieren- ging verzoekster er te goeder trouw van uit dat ook in haar geval vergunning was verleend voor 30 jaar. Er was in haar geval immers absoluut geen sprake van 'uitzonderlijke omstandigheden' die een kortere vergunningstermijn rechtvaardigden : het bedrijf is gelegen deels in woongebied met landelijk karakter, deels in agrarisch gebied m.a.w. de meest aangewezen planologische bestemming voor een landbouwbedrijf en met 18.000 stuks kippen kan er bezwaarlijk beweerd worden dat dit uitzonderlijk veel dieren zijn, integendeel zelfs.

Verzoekster kwam slechts zeer toevallig te weten dat de in 1985 afgeleverde vergunning werd verleend voor 10 jaar, met name wanneer zij in 1999 bij de gemeentelijke milieudienst te rade ging voor het bekomen van een vergunning voor een grondwaterwinning. Op dat ogenblik werd haar door de milieu-ambtenaar meegedeeld dat zij niet langer in het bezit was van een milieuvergunning voor haar bedrijfsexploitatie aangezien deze reeds vervallen was sinds 29 oktober 1995.

Verzoekster werd hiervan in de loop van 1995 op geen enkele wijze ingelicht door de gemeentelijke diensten.

De reden waarom verzoekster steeds in de overtuiging heeft verkeerd dat er destijds een vergunning voor 30 jaar werd afgeleverd, heeft alles te maken met het feit dat zij nooit de integrale tekst van de vergunningsbeslissing heeft ontvangen waarin de vergunningstermijn van 10 jaar is vermeld.

De beslissing vanwege het Schepencollege waarbij de uitbatingsvergunning werd verleend werd door de echtgenoot van verzoekster weliswaar voor ontvangst getekend, maar dit gebeurde op de diensten van het gemeentebestuur onder de belofte dat de beslissing schriftelijk aan verzoekster zou worden overgemaakt.

Het enige wat verzoekster hierop volgend heeft ontvangen is het op 7 november 1985 gedateerde 'Bericht over een verleende machtiging'. In dit document wordt louter vermeld dat 'de heer Maurice SMEDTS-VAN WIN gemachtigd wordt tot het uitbaten van een kippenfokkerij te Puurs-Liezele, Wolfstraat 14 - kadastraal gekend onder sectie B nr. 168 m, van 18.000 stuks'. Dit officiële, door de gemeente uitgereikte document bracht verzoekster in de waan dat dit de vergunning zelf was.

Dit enige aan verzoekster verstrekte document vermeldt evenwel op geen enkele wijze dat de uitbatingsvergunning slechts voor een termijn van 10 jaar werd verleend, niettegenstaande het feit dat deze bepaling wél is opgenomen in art. 4 van de volledige tekst van de vergunningsbeslissing ('Deze vergunning wordt toegestaan voor een maximum-termijn van 10 jaar met ingang van de datum van dit besluit').

Verzoekster heeft steeds vertrouwd op de (summiere) vermeldingen opgenomen in het Bericht over een verleende machtiging, m.n. dat zij vergund was voor 18.000 kippen en dit voor 30 jaar zoals gebruikelijk was bij ARAB-vergunningen. De tijdsgeest en mentaliteit in 1985 wat betreft vergunningen en milieuproblematiek was bovendien niet van die aard dat exploitanten argwanend waren of behoorden te zijn inzake mededelingen die daarover door de gemeentelijke diensten werden verstrekt. Zoals reeds aangehaald dacht verzoekster immers dat het Bericht over de verleende machtiging, de vergunning zelf was.

Bij middel van een brief van 6 maart 2001 van de heer burgemeester erkent deze laatste impliciet de verantwoordelijkheid van de gemeente in het ongelukkige verloop van dit verhaal.

De burgemeester bevestigt met name het feit dat er in de archieven en documenten dewelke op de gemeente aanwezig zijn en worden bewaard geen bewijs van aangetekende verzending aan de familie SMEDTS-VAN WIN kan worden teruggevonden uit de genoemde periode oktober, november of december 1985.

Hieruit blijkt m.a.w. zeer duidelijk dat de beweringen van verzoekster m.b.t. haar absolute onwetendheid wat betreft de specifieke vergunningsduur van 10 jaar correct zijn. Verzoekster verkreeg enkel de verkorte tekst van het Bericht over een verleende machtiging, maar werd geenszins in het bezit gesteld van de integrale tekst van de vergunningsbeslissing. De gemeente kan het bewijs van verzending niet voorleggen.

Het hierboven geschetste verhaal werd in de loop van de beroepsprocedure voor de Bestendige Deputatie voldoende benadrukt. De reden tot laattijdige hernieuwing werd door verzoekster in haar beroepschrift omstandig uitgelegd en dit kwam ook opnieuw aan bod in de zitting van de Provinciale Milieuvergunningscommissie (PMVC) waar verzoekster werd gehoord. De PMVC adviseerde precies een termijnverlenging van 1 maand om onder meer bij de gemeente te bevragen of de beweringen van de exploitant hierover juist zijn en zo niet, dat het bewijs van aangetekende zending zou worden overgemaakt.

Gevolg gevend aan deze vraag bezorgde de gemeente een uittreksel uit de notulen van het Schepencollege m.b.t. de beslissing van 29 oktober 1985 waarop de heer SMEDTS-VAN WIN voor ontvangst heeft getekend.

Er werd door de gemeente evenwel geen bewijs van aangetekende zending voorgelegd !

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing werd door verzoekster zeer omstandig geargumenteed welke redenen ten grondslag lagen aan de onwetendheid die er bestond omtrent de beperkte vergunningstermijn van 10 jaar. De omstandigheden hieromtrent en de verantwoordelijkheid van de gemeente in deze, werden duidelijk beschreven en zoals blijkt uit de bestreden beslissing werd hieraan een gunstig advies verbonden door de Provinciale Milieuvergunningscommissie.

In deze commissie werd, na het inwinnen van bijkomende inlichtingen bij de gemeente Puurs, geoordeeld dat de laattijdigheid van de aanvraag tot hernieuwing van de milieuvergunning te wijten was aan een administratieve onzorgvuldigheid die verzoekster niet ten kwade kan worden geduid.

De PMVC heeft besloten tot, gelet op de zeer specifieke omstandigheden van het dossier, het verstrekken van een positief advies, na afweging van de diverse overwegingen en adviezen die in het kader van de administratieve beroepsprocedure werden gegeven.

De Bestendige Deputatie heeft zich evenwel aangesloten bij het enige ongunstige advies dat ter zake werd gegeven, met name het advies van de Vlaamse Landmaatschappij, die de wetgeving uiterst strikt heeft toegepast (en zonder daarbij rekening te houden met de geest en de bedoeling van de wetgeving). De VLM heeft nl. geoordeeld dat door het verval van de milieuvergunning van 1985, de aanvraag als een aanvraag voor een volledig nieuw bedrijf moet worden beschouwd hetgeen een stijging van de mestproductie impliceert waarvoor er onder de huidige versie van het mestdecreet geen vergunning meer kan worden afgeleverd.

De Bestendige Deputatie is van mening dat ‘de gunstige adviezen van de dienst Ruimtelijke Ordening, de dienst Milieuvergunningen en de PMVC worden weerlegd door het ongunstige advies van de VLM’.

Door op deze wijze te beslissen, heeft de Bestendige Deputatie zich louter aangesloten bij het enige ongunstige advies dat in dit dossier is verstrekt (gebaseerd op de letterlijke toepassing van de wetgeving) zonder de argumenten die alleszins zouden leiden tot een totaal andere beslissing in overweging te nemen.

De Bestendige Deputatie heeft hierdoor noch op een redelijke wijze, noch op een zorgvuldige manier aan besluitvorming gedaan. Dit geldt des te meer wanneer blijkt hoe radicaal en definitief de genomen beslissing is. Deze kan immers op geen enkele wijze meer veranderd worden : verzoekster kan vandaag voor haar bestaande veeteeltbedrijf op geen enkele manier nog een milieuvergunning verkrijgen !

Dit is een totaal onredelijke beslissing die geenszins kan verantwoord worden door het feit dat de wetgeving ter zake een letterlijke toepassing moet krijgen. Waar het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen vandaag inderdaad bepaalt dat geen milieuvergunningen meer kunnen toegekend worden aan nieuwe inrichtingen, heeft deze rechtsregel de bedoeling te verhinderen dat de mestproductie in Vlaanderen nog zou toenemen. Het bedrijf van verzoekster beschouwen als een nieuwe inrichting die daarom niet meer vergund kan worden, is een absurde toepassing van de wet nastreven. Zoals duidelijk weergegeven in het advies van de Afdeling Milieuvergunningen van AMINAL, betreft het bedrijf van verzoekster wel degelijk een ‘bestaande veeteeltinrichting’ waarbij het aantal dieren dat in de inrichting wordt gehouden ongewijzigd blijft (al 15 jaar lang) zodat er geen sprake kan zijn van een toename van de vergunde mestproductie. Op basis van deze redenering en een redelijke en praktische toepassing van de geldende rechtsregels kwam AMV tot het besluit dat er voldaan was aan de bepalingen van het mestdecreet.

Door deze zienswijze en redenering niet te volgen heeft de Bestendige Deputatie zich daarenboven schuldig gemaakt aan machtsafwending. Door de toepasselijke rechtsregels dermate eng toe te passen heeft de Deputatie een beslissing gevelde die redelijkerwijze niet kon worden genomen.

De Deputatie heeft door een uiterst letterlijke toepassing van de wet het verder niet nodig geoordeeld op zoek te gaan naar de bedoeling van de wetgever en meerbepaald naar de geest van het mestdecreet die alleszins tot een andersluidende interpretatie van de wettekst zouden genoodzaakt hebben.

Door dit niet in overweging te nemen en het mestdecreet zeer strikt toe te passen zonder enige redelijke of zorgvuldige afweging van de particuliere belangen die hier op het spel staan, werden niet enkel de beginselen van behoorlijk bestuur geschonden maar heeft de Bestendige Deputatie zich schuldig gemaakt aan een duidelijke machtsafwending”;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota daarop als volgt antwoordt :

“Hetgeen verzoekster beweert, klopt uiteraard niet.

Ten eerste, de bestendige deputatie heeft precies een termijnverlenging van de beroepsprocedure beslist om te onderzoeken of de beweringen van de exploitante, die, en dit dient hier toch benadrukt te worden, voor het eerst tijdens de zitting van de Provinciale Milieuvergunningscommissie dd. 30 oktober 2000, en dus niet in haar beroepschrift zelf, stelt dat zij destijds van het schepencollege geen uittreksel uit de notulen heeft ontvangen, kloppen.

Verzoekster kan hier dus niet ernstig stellen dat de bestreden beslissing totaal voorbijgegaan is aan haar argumentatie.

Integendeel, in de periode van termijnverlenging van de beroepsprocedure werd contact opgenomen met de gemeente Puurs om de beweringen van de exploitante te verifiëren.

En wat blijkt ? Het schepencollege heeft inderdaad het afschrift van de beslissing dd. 29 oktober 1985 niet aangetekend verzonden. Zij heeft echter wel een uittreksel uit de notulen van het schepencollege voor ontvangst afgegeven aan de exploitant (Maurice SMEDTS-VAN WIN), die heeft afgetekend op het uittreksel. Verzoekster betwist dit ook niet (zie p. 12 verzoekschrift).

Het schepencollege bezorgde ook een copie van de ontvangstmelding van de toenmalige vergunningsaanvraag met daarop ook de handtekening van de heer Maurice SMEDTS-VAN WIN, zodat men kan vaststellen dat het wel degelijk de exploitant was die het uittreksel uit de notulen van het schepencollege heeft afgetekend voor ontvangst.

Verzoekster stelt dat er geen aangetekende verzending heeft plaatsgevonden.

Art. 12 (Titel I. Hfst. I) ARAB (versie van toepassing in 1985) stelde : ‘Een afschrift van het getroffen besluit en een exemplaar van het in artikel 3 bedoeld plan zullen onverwijld aan de met het toezicht belaste technische ambtenaar overgemaakt worden. Zo de beslissing niet van het college van burgemeester en schepenen uitgaat, zal er bovendien aan het gemeentebestuur een afschrift van het besluit gezonden worden. Laatstgenoemde zal onmiddellijk een volledig afschrift van het getroffen besluit, alsmede een exemplaar van het plan aan de belanghebbende toesturen.

Het besluit zal in zijn geheel gedurende tien dagen aan het gemeentehuis en aan de zetel van de ontworpen exploitatie aangeplakt worden. Dit moet geschieden binnen vijf volle dagen nadat het gemeentebestuur van de genomen beslissing kennis heeft gekregen.

Een onder dezelfde voorwaarden aangeplakt bericht zal evenwel het aanplakken van een besluit kunnen vervangen. Dit bericht zal de genomen beslissing vermelden en de aandacht van het publiek vestigen op het feit dat de volledige tekst van het besluit en de opgelegde voorwaarden, bij het gemeentebestuur kunnen ingezien worden.

De beslissing zal bovendien ter kennis van de in artikel 4 bedoelde openbare besturen gebracht worden’.

Redelijkerwijze mag men hier aannemen dat een afgifte met ‘voor ontvangst’-tekening het normdoel van deze bepaling in elk geval bereikte.

Op die manier kon de exploitant immers ook kennis krijgen van de tekst van de vergunning.

Tijdens de zitting van de Provinciale Milieuvergunningscommissie dd. 12 december 2000 verklaarde exploitante dan weer dat de vergunning wel voor ontvangst werd getekend op het gemeentehuis, maar dat pas achteraf een exemplaar van de vergunning zou worden opgestuurd - wat nooit gebeurd was.

Dit alles klinkt zeer onwaarschijnlijk : de exploitant heeft op het gemeentehuis een afschrift voor ontvangst getekend, maar het niet meegekregen of meegenomen ?

En zelfs als men dit onwaarschijnlijk scenario volgt, heeft de exploitant toen makkelijk zijn vergunning kunnen lezen daar deze slechts twee bladzijden lang is. Op de tweede bladzijde staat duidelijk vermeld dat vergunning slechts voor 10 jaar werd verleend.

Verzoekster beweert nu enkel het bericht over een verleende machtiging te hebben ontvangen. Op dit bericht staat inderdaad geen vergunningstermijn vermeld. Wat er wel duidelijk op staat is dat de belanghebbenden de tekst van het besluit kunnen gaan inzien op het gemeentehuis.

Dus nogmaals, in het onwaarschijnlijke scenario dat de exploitant zijn vergunning voor ontvangst heeft afgetekend maar nooit heeft gekregen, had hij altijd de kans om de tekst te gaan inkijken op het gemeentehuis.

Louter stellen dat verzoekster steeds vertrouwd heeft op de vermeldingen in het voormelde bericht en er 'dus' toendertijd van uit kon gaan dat de vergunning voor 30 jaar was verleend, is de eigen onzorgvuldigheid afwentelen op de gemeente.

Dit laatste kan men impliciet, maar niettemin duidelijk afleiden uit het beroepschrift, waarin met geen woord gerept wordt over het hiervoor vermelde onwaarschijnlijke scenario. De exploitante zegt enkel 'Het betreft inderdaad een laattijdige hernieuwing van een bestaande inrichting.

Zoals reeds opgenomen in de overweging die mee tot de weigering heeft geleid van de hermachtiging, heb ik hier niet ter kwader trouw gehandeld.

Het is precies bij het melden van bijkomende rubrieken dat ik er attent op gemaakt ben dat de vergunning voor de kippen vervallen was. Welk voordeel zou ik er immers aan hebben om 5 jaar te exploiteren zonder milieuvergunning en uiteindelijk een laattijdige hernieuwing aan te vragen met alle bijkomende moeilijkheden ? Ik was van mening dat ik in 1985 voor de nieuwbouw van de mestkippenstal een milieuvergunning had gekregen met een langere looptijd, nl. 20 jaar. Naar aanleiding van het melden van bijkomende rubrieken werd mij duidelijk gemaakt dat de vergunning voor het pluimvee vervallen was'. De exploitante is dus zelf zeker onzorgvuldig geweest, zij het waarschijnlijk niet te kwader trouw.

Nadien, ter zitting van de Provinciale Milieuvergunningscommissie, komt verzoekster af met het verhaal, eerst op 30 oktober 2000, dat de exploitant destijds geen uittreksel uit de notulen heeft ontvangen, later op 12 december 2000 wordt dit verhaal dan weer aangepast in die zin dat de exploitant toch de vergunning voor ontvangst heeft getekend op het gemeentehuis maar nooit een exemplaar in zijn bezit heeft gehad ... Zelfs als dit onwaarschijnlijk verhaal waar zou mogen zijn, dan nog, als de exploitant zelf zorgvuldig genoeg was geweest, dan was hij de tekst van het besluit op het gemeentebestuur gaan inkijken en had hij er niet zo maar van mogen uitgaan dat hij een vergunning voor 30 jaar had verkregen.

Wat men alleszins de bestendige deputatie niet kan verwijten is dat zij voorbijgegaan is aan deze argumenten van verzoekster. De beslissing tot termijnverlenging bewijst dit. De gegevens van de gemeente toonden aan dat de beweringen van verzoekster redelijkerwijze als onwaarschijnlijk te beoordelen zijn en dat de verzoekster haar eigen onzorgvuldigheid, nu zij merkte dat die haar de vergunning kan kosten, met allerlei argumenten (die steeds verder worden aangepast, cfr. beroepschrift en verklaringen ter zitting van de Provinciale Milieuvergunningscommissie dd. 30 oktober en 12 december 2000) probeert af te wentelen op de gemeente.

De bestendige deputatie heeft hier zeker niet onredelijk gehandeld, te meer daar de exploitant tweemaal de kans heeft gehad om haar argumenten hard te maken (hoorzittingen PMVC). Die argumenten waren echter niet overtuigend

en zelfs betwistbaar. Vandaar dat de bestendige deputatie dus terecht, en dus niet onredelijk of niet onzorgvuldig, heeft geoordeeld dat door de eigen onzorgvuldigheid van de exploitante, de vergunning voor de inrichting reeds 5 jaar vervallen is”;

2.1.3.1. Overwegende dat blijkens het bestreden besluit de vergunning werd geweigerd om volgende reden :

“Overwegende dat door het verval van de vergunning :

- er een stijging is van de vergunde mestproductie (verbod MAP)
- de hermachtiging te laat werd aangevraagd, zodat volgens Vlarem II de voorwaarden voor nieuwe inrichtingen gelden (verbod van exploitatie)”;

dat de verwerende partij zich hiermede blijkt te hebben aangesloten bij het in het bestreden besluit weergegeven advies van de Vlaamse Landmaatschappij;

2.1.3.2. Overwegende dat artikel 33ter, § 1, 1°, c), van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen (meststoffendecreet), ingevoegd door een decreet van 11 mei 1999 en gewijzigd door een decreet van 3 maart 2000 en een decreet van 8 december 2000, ten tijde van het bestreden besluit als volgt luidde :

“§1. Met betrekking tot de exploitatie van landbouw- en veeteeltinrichtingen gelden de volgende regels :

1° tot en met 31 december 2004 :

(...)

c) kan met betrekking tot de diersoorten, bedoeld in artikel 5, geen milieuvergunning als bedoeld in het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning worden verleend voor nieuwe veeteeltinrichtingen, noch voor veranderingen van bestaande veeteeltinrichtingen die een verhoging van de vergunde mestproductie te berekenen volgens artikel 33bis, § 2 van de bestaande veeteeltinrichting tot gevolg hebben, behoudens wanneer het gaat om een herlocalisatie van een bestaande veeteeltinrichting voortvloeiende uit ruilverkavelingen, landinrichting, natuurinrichting en/of onteigeningen om openbaar nut en de nieuwe of bijkomende mestproductie niet hoger is dan deze van de definitief stopgezette bestaande veeteeltinrichting”;

dat prima facie verzoekster niet betwist dat het gewijzigde meststoffendecreet uitsluit dat nog een vergunning wordt toegekend voor een nieuwe veeteeltinrichting of voor de verandering van een bestaande veeteeltinrichting met een verhoging van de mestproductie tot gevolg; dat zij evenwel van oordeel is dat de verwerende partij onredelijk en onzorgvuldig heeft gehandeld door de vigerende wetgeving op haar inrichting te hebben toegepast, omdat zij te goeder trouw was en niet op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat de vergunning verleend op 29 oktober 1985 sedert 29 oktober 1995 vervallen was daar haar echtgenoot noch zijzelf ooit het vergunningsbesluit van 29 oktober 1985 zouden hebben ontvangen; dat evenwel

-zoals is gebleken uit een bijkomend onderzoek op vraag van de bestendige deputatie- wordt vastgesteld dat de echtgenoot van verzoekster het vergunningsbesluit van 29 oktober 1985 “voor ontvangst” heeft getekend; dat dienvolgens in de huidige stand van de procedure er moet worden van uitgegaan dat verzoeksters echtgenoot het betwiste stuk op het gemeentebestuur dan ook effectief heeft ontvangen; dat daartegen geenszins opweegt de loze bewering van verzoekster dat haar echtgenoot het vergunningsbesluit niet zou hebben ontvangen en dat op het gemeentebestuur zou zijn beloofd dat dit besluit zou worden nagezonden; dat in die omstandigheden het dan ook niet meer dan logisch lijkt dat het gemeentebestuur het vergunningsbesluit niet nogmaals en dit per aangetekende zending aan verzoekster en haar echtgenoot heeft bezorgd; dat het niet vinden van een “bewijs van aangetekende zending aan de familie SMEDTS-VAN WIN” door het gemeentebestuur dan ook voor de hand ligt en niet tegen dat bestuur kan worden uitgelegd; dat het “bericht over een verleende machtiging” van 7 november 1985 waarover verzoekster het heeft, een type-bericht betreft dat louter bedoeld is om de nodige publiciteit te geven aan verleende vergunningen; dat zulk een bericht qua uiterlijke kenmerken grondig verschilt van het eigenlijke vergunningsbesluit dat de echtgenoot van verzoekster korte tijd voordien voor ontvangst tekende; dat verzoekster er bezwaarlijk vermocht van uit te gaan -zoals zij blijkbaar heeft gedaan- dat het bericht over de verleende machtiging de vergunning zelf was en dat het niet vermelden op dat bericht van de vergunningstermijn inhield dat de vergunning was verleend voor dertig jaar; dat prima facie in het bestreden besluit dan ook terecht wordt overwogen :

“wat betreft het zogenaamde onzorgvuldig bestuur van de gemeente : de exploitant heeft op de vergunning van 1985 voor ontvangst getekend zodat de ‘onzorgvuldigheid’ toch betwistbaar is”;

dat, tenslotte, het niet aan het gemeentebestuur is, om zoals verzoekster lijkt voor te houden, de exploitanten over het nakend verval van hun vergunning in te lichten;

2.1.3.3. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekster wist of diende te weten dat de vergunning van 29 oktober 1985 sedert 29 oktober 1995 was vervallen; dat in acht genomen het hiervoren geciteerd artikel 33ter, § 1, 1°, c), van het meststoffendecreet, dat geen discretionaire bevoegdheid voor de vergunningverlenende overheden bevat, de verwerende partij prima facie niet anders kon dan de gevraagde vergunning te weigeren;

2.1.3.4. Overwegende dat het eerste middel niet ernstig is;

2.2.1. Overwegende dat verzoekster als tweede middel aanvoert wat volgt :

“Tweede middel gebaseerd op de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meerbepaald op de formele motiveringsplicht, en op de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen,

Doordat de bestreden beslissing werd gebaseerd op de overweging dat de gunstige adviezen van de dienst Ruimtelijke Ordening, de dienst Milieuvergunningen en de PMVC worden weerlegd door het ongunstige advies van de VLM en dat het zg. onzorgvuldig bestuur van de gemeente betwistbaar is, maar er daarbij geenszins wordt aangegeven op welke basis het ongunstige advies van de VLM primeert, noch ten gronde wordt weerlegd waarom er geen sprake kan zijn van onzorgvuldig bestuur,

Terwijl ingevolge de formele motiveringsplicht elke overheidsbeslissing de precieze en concrete omstandigheden moet vermelden waarop de beslissing werd gebaseerd.

Ingevolge de motiveringsverplichting en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen moet elke eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursden, in de akte de feitelijke en juridische overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en deze motivering moet bovendien afdoende zijn in die zin dat uit de beslissing moet kunnen worden afgeleid dat de argumenten die verzoeker in zijn bezwaarschrift heeft bijgebracht, effectief werden onderzocht.

De bestreden beslissing schendt daardoor de motiveringsverplichting die impliceert dat een beslissing betreffende een milieuvergunningsaanvraag dient rekening te houden met de eigen specifieke gegevens van het dossier.

Nadat de bestreden beslissing in extenso de adviezen van de verschillende adviesverlenende instanties heeft weergegeven -waaruit blijkt dat de adviezen van de dienst Ruimtelijke Ordening en de dienst Milieuvergunningen gunstig waren en de Provinciale Milieuvergunningscommissie eveneens een gunstig advies heeft geformuleerd nadat er bijkomende inlichtingen bij de gemeente werden ingewonnen aangaande de administratieve onzorgvuldigheid bij het afleveren van de vergunning in 1985- komt de Bestendige Deputatie tot de beslissende overweging dat de genoemde gunstige adviezen worden weerlegd door het ongunstige advies van de VLM.

Er wordt evenwel op geen enkele wijze toegelicht of gemotiveerd waarin deze weerlegging precies terug te vinden is; dit wordt louter bij wijze van ‘stelling’ geponeerd zonder enige verdere motivering hieromtrent.

De Bestendige Deputatie is vanzelfsprekend gemachtigd om af te wijken van uitgebrachte adviezen in de mate dit op voldoende wijze wordt aangegeven in de overwegingen van de beslissing en indien de motieven waarop deze beslissing berust steunt op juiste feitelijke en juridische gegevens die in alle redelijkheid aanvaardbaar zijn.

Het moet m.a.w. voor verzoekster duidelijk zijn waarom de gunstige adviezen niet konden worden bijgetreden.

Wat de weerlegging van het gunstige advies van de PMVC betreft, vermeldt de bestreden beslissing enkel het volgende wat betreft het zogenaamde onzorgvuldig bestuur van de gemeente : de exploitant heeft op de vergunning van 1985 voor ontvangst getekend zodat de ‘onzorgvuldigheid’ toch betwistbaar is.

Er wordt bijgevolg gemakkelijk voorbij gegaan aan de administratieve onzorgvuldigheid die door de gemeente Puurs werd begaan in 1985 en waarover de PMVC nog bijkomende inlichtingen had ingewonnen in de loop van de

procedure. Het door de gemeente bijgebrachte bewijs van de handtekening voor ontvangst op de vergunningsbeslissing, werd door de PMVC niet als voldoende bewijs weerhouden. De gemeente kon immers niet het bewijs voorleggen van een aangetekende zending aan de familie SMEDTS-VAN WIN waaruit zeer duidelijk zou blijken dat de vergunningsbeslissing werd verstuurd.

De Bestendige Deputatie weerlegt het gunstige advies van de PMVC d.m.v. de loutere ‘vaststelling’ dat de beweerde onzorgvuldigheid ‘toch betwistbaar’ is (een omschrijving die overigens uiterst vaag is gehouden en bijvoorbeeld niet zegt dat de onzorgvuldigheid zeker betwistbaar is).

Zulke gratuite vaststelling van de zijde van de overheid die een beslissing met dergelijke verstrekkende gevolgen dient te nemen komt geenszins tegemoet aan de motiveringsverplichting die zij heeft, vermits deze verplichting noodzaakt dat de redenen waarom de uitgebrachte adviezen niet worden gevolgd, duidelijk moeten blijken uit de consideransen van het kwestieuze besluit.

Dit is in onderhavig geval alleszins niet zo !

De specifieke en concrete redenen die de door de Bestendige Deputatie genomen beslissing kunnen verantwoorden en waaruit kan worden afgeleid waarom de uitgebrachte gunstige adviezen niet werden gevolgd, moeten noodzakelijkerwijze weergegeven worden, zoniet betekent dit alleszins een schending van de formele en materiële motiveringsverplichting.

De bestreden beslissing is derhalve op het punt van het motief van de weigering van de gevraagde hernieuwing onvoldoende gemotiveerd”;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota antwoordt wat volgt :

“Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing werd gebaseerd op de overweging dat de gunstige adviezen van de AROHM (dat hier trouwens irrelevant is), de AMV en de PMVC worden weerlegd door het ongunstige advies van de VLM en dat het zgn. onzorgvuldig bestuur van de gemeente betwistbaar is, maar dat er geenszins wordt aangegeven op welke basis het ongunstige advies van de VLM primeert, noch ten gronde wordt weerlegd waarom er geen sprake kan zijn van onzorgvuldig bestuur.

Nu, ten eerste kan men duidelijk in het besluit lezen waarom de bestendige deputatie het advies van de VLM heeft gevolgd en niet de andere :

‘Overwegende dat door het verval van de vergunning :

- er een stijging is van de vergunde mestproductie (verbod MAP)
- de hermachtiging te laat werd aangevraagd, zodat volgens Vlarem II de voorwaarden voor nieuwe inrichtingen gelden (verbod van exploitatie)’;

Verzoekster kan dus niet ernstig beweren dat het bestuur geenszins zou aangeven op welke basis het ongunstig advies van de VLM primeert. De geciteerde overweging uit het besluit bewijst immers het tegendeel en geeft onmiskenbaar aan op welke (wettelijke) basis de bestendige deputatie zich steunt.

Ten tweede, verzoekster kan ook niet ernstig beweren dat niet gemotiveerd is waarom haar argumenten niet worden aanvaard vermits in het besluit te lezen valt :

‘Overwegende dat de elementen aangebracht door de aanvraagster/beroepster, gehoord door de PMVC als volgt kunnen geëvalueerd worden.

Wat betreft het zogenaamde onzorgvuldig bestuur van de gemeente : de exploitant heeft op de vergunning van 1985 voor ontvangst getekend zodat de ‘onzorgvuldigheid’ toch betwistbaar is’;

Beweren dat de bestendige deputatie op dit punt haar beslissing niet gemotiveerd heeft, is dus niet ernstig.

De bestendige deputatie heeft de termijn van de beroepsprocedure verlengd om de beweringen van de exploitante tijdens de eerste zitting van de PMVC, nl. dat de exploitant destijds geen uittreksel uit de notulen van het schepencollege heeft ontvangen, te verifiëren. De gemeente bezorgde een afschrift van het uittreksel uit de notulen van het schepencollege met daarop een ontvangstmelding van de exploitant. Daarop verklaart verzoekster dan weer dat de exploitant wel voor ontvangst heeft getekend maar nooit een exemplaar heeft gekregen.

De PMVC poogde in haar advies dd. 12 december 2000 allicht billijkheids-overwegingen mee te laten spelen, maar desalniettemin kan verzoekster niet ernstig beweren dat zij het dossier niet in concreto heeft beoordeeld, rekening houdend met de eigen specifieke gegevens van het dossier. Die gegevens leiden redelijkerwijze tot de conclusie dat verzoekster, hoe spijtig voor haar ook, zelf zeer onzorgvuldig is geweest en dat het verhaal, waarmee zij die onzorgvuldigheid probeert van zich af te schuiven, inderdaad betwistbaar is gezien de handtekening voor ontvangst. Dit wordt uitdrukkelijk gemotiveerd in het besluit en is, gezien het voorgaande (zie ook weerlegging eerste middel) allerminst een gratuite vaststelling.

Het tweede middel is niet ernstig”;

2.2.3.1. Overwegende dat in het bestreden besluit wordt overwogen dat “de gunstige adviezen van de dienst ruimtelijke ordening, de dienst milieuvergunningen en de PMC, worden weerlegd door het ongunstige advies van de VLM, hierboven weergegeven”; dat daarop onder meer volgt de overweging “dat door het verval van de vergunning : er een stijging is van de vergunde mestproductie (verbod MAP) (...)”; dat het een algemeen gekend gegeven is dat met het “MAP” wordt bedoeld het meststoffendecreet; dat uit de uiteenzetting bij het eerste middel blijkt dat verzoekster daaromtrent geen twijfels heeft; dat de in het bestreden besluit weergegeven en in aanmerking genomen “elementen” uit het advies van de Vlaamse Landmaatschappij een omstandige uiteenzetting bevatten waarom de vergunningsaanvraag van verzoekster te beschouwen is “als een aanvraag tot verandering van de inrichting met een stijging van de vergunde mestproductie tot gevolg”; dat prima facie op basis van die elementen en zoals overigens blijkt uit haar eerste middel verzoekster afdoende wist waarom zij geen vergunning kon verkrijgen en waarom aldus de andersluidende adviezen niet konden worden bijgetreden;

2.2.3.2. Overwegende dat in het bestreden besluit evenmin werd voorbijgegaan aan “de administratieve onzorgvuldigheid die door de gemeente Puurs werd begaan in 1985 en waarover de PMC nog bijkomende inlichtingen had ingewonnen in de loop van de procedure”; dat immers in dat besluit wat het

“zogenaamde onzorgvuldig bestuur van de gemeente” betreft, duidelijk is gesteld dat “de exploitant (...) de vergunning van 1985 voor ontvangst (heeft) getekend, zodat de ‘onzorgvuldigheid’ toch betwistbaar is”; dat daaruit afdoende blijkt dat de verwerende partij aanneemt dat de exploitant wel degelijk een exemplaar van het vergunningsbesluit heeft gekregen en dat zij de feitenversie van verzoekster niet aanneemt; dat het gegeven dat de verwerende partij een voorzichtige formulering heeft gebruikt door te spreken over “het betwistbaar” zijn van de aangevoerde “onzorgvuldigheid” niet meebrengt dat de overweging in haar totaliteit bekeken dermate onduidelijk is dat verzoekster niet kon hebben geweten waarom de verwerende partij haar feitenversie niet heeft gevolgd; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat geen der aangevoerde middelen ernstig is; dat derhalve niet is voldaan aan de eerste voorwaarde gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op elf oktober tweeduizend en een, door :

Mevr. M.-R. BRACKE,
A. WIJNANTS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.